

Ὁ Ζεὺς μετενόησε φαίνεται κατόπιν διὰ τὴν σκληρότητά του πρὸς τὸν Ἡφαιστον καὶ τὸν ἐδάχθη πάλιν εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸν διώρισεν ἀρχιιδρυρογὸν τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ὁποῦ τοῦ τὰ παλάτια ὑπέστρεψε μὲ πολλὰ ἄξια λόγου σιδηρουργικῆς.

Ὁ Ἡφαιστος ἐμυθολογεῖτο, ὅτι κατεσκεύαζε τοὺς κεραυνούς τοῦ Διὸς· εἶχε δὲ κάμει καὶ τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Αἰνείου, τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἡρακλέους, τὸ περιδέραιον τῆς Ἑρμιόνης, τὸν στέφανον τῆς Ἀριάδνης, τὸν δρειχάλκινον κύνα, τὴν Πανδώραν καὶ πολλὰ ἄλλα καλλιτεχνικὰ ἔργα.

Ὁ Ἡφαιστος συνήθως ἐζωγραφίζετο φέρων γένειον ποικνὸν, κόμην ὀλίγον ἐπιτετηδευμένην, καὶ ἔνδυμα φθάνον μέχρι τῶν γονάτων, καὶ σκουφὸν ἀπολήγοντα εἰς ὄξυ, κρατεῖ δὲ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς σφαίραν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς πυράγραν. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΗΜΙΜΑΘΕΙΑ.

(Μῦθος.)

«Κρύψον με καὶ τυλίχθητι ἀπὸ νὰ μὴ ἐνοήσῃ τις, ὅτι εἶσαι σπόγγος,» εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἐν ἰχθυάριον τρέμον ἐκ φόβου καὶ τρέχον πρὸς μεγαλοπρεπῆ τινὰ σπόγγον κείμενον 100 περίπου πόδας κάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, πλησίον μικρᾶς νήσου.

«Διατί;» ἠρώτησεν ὁ σπόγγος.

«Ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,» ἀπήντησε τὸ ἰχθυάριον «καὶ εἶδον περιεργα καὶ φοβερά πράγματα· εἶδον μέγαν ἰχθύν διάφορον ὅλως τῶν ὄσων εἶχον ἰδεῖ μέχοι τοῦδε· ἐπὶ τῆς ῥάχως του ὑπῆρχον ἄλλα ζῶα, τινὰ τῶν ὁποίων ἠτοιμάζοντο νὰ βυθισθῶσι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔλεγον ἐδῶ θὰ ὑπάρχουν καλοὶ σπόγγοι.

«Τί λέγεις;» εἶπεν ὁ σπόγγος, «ἄλλα ζῶα ἐπὶ τῆς ῥάχως ἰχθύος ἐκτὸς τοῦ ὕδατος; Ἡ φαντασία σου βεβαίως ἐξήφθη καὶ ἠπατήθη, θὰ ἦτο καρχαρίας.»

«Ὁχι,» εἶπε τὸ ἰχθυάριον, «δὲν ἦτο καρχαρίας· τὸν καρχαριαν τὸν γνωρίζω καλῶς ἦτο ἄλλο τι.»

«Ἀπατάσαι,» ἀπήντησεν ὁ σπόγγος, ἔστις ἐλογίζετο σοφώτατος μεταξὺ τῶν συντρόφων του. «Ἀπατάσαι, φίλε μου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶδες τοιοῦτόν τι.»

«Καὶ διατί;» ἠρώτησε τὸ ἰχθυάριον.

«Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ζῶον πρᾶγμα ἐκτὸς τοῦ ὕδατος,» ἀπήντησεν ὁ σπόγγος.

«Πῶς τὸ γνωρίζεις;» ἠρώτησε πάλιν τὸ ἰχθυάριον.

«Ἐπειδὴ,» εἶπεν ὁ σπόγγος μετὰ πολλῆς σοβαρότητος, «πρῶτον ἐγὼ ζῶν ἐπὶ τόσον καιρὸν ἠξεύρω τὰ πάντα, δὲν εἶδον τοιοῦτον πρᾶγμα· ἔπειτα ὅσους ἰχθῦς ἠρώτησα μοὶ εἶπον, ὅτι ἅμα ἔμειναν ὀλίγας στιγμᾶς ἐκτὸς τοῦ ὕδατος ἠσθάνθησαν ἀδυναμίαν καὶ λειποθυμίαν, καὶ ὅτι εἶδον πολλοὺς ἀποθανόντας ἐκ τούτου, ὥστε συμπεραίνω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ζῶη ἐκτὸς τοῦ ὕδατος.»

Ἄλλὰ μόλις εἶχε προφέρει τοὺς τελευταίους λόγους ὁ σπόγγος, ὅτε ἀνηρπᾶσθη μὲ ὀρμὴν καὶ ἀναληφθεὶς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος εἶδεν ἀνθρωπὸν θαυμάζοντα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὠραιότητα αὐτοῦ. Τότε αἰσθανθεὶς τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε περιγράψει, βλέπων ἐν τούτοις, ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς ἔζη καὶ ἔμελλε νὰ ζήσῃ,

«Φεῦ!» εἶπεν, «εἶχε δίκαιον τὸ ἰχθυάριον καὶ ἐγὼ ὁ νομισθεὶς σοφὸς φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀμαθής.»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄψυχος εἶμαι ζῶν δὲν ἔχω,
Ζωῆς πλὴν μέσα ἐγὼ παρέχω.
Ἄν καὶ οὐδῶλως ποτὲ μου χαίρω,
Χαράν πρὸς πάντας ἐν τούτοις φέρω.
Κόρη δὲν εἶμαι, δὲν ἔχω κάλλος,
Πλὴν μὲ λατρεύουν ὁ εἰς κι' ὁ ἄλλος.
Γνωσὶν δὲν ἔχω οὐδὲ σοφίαν,
Πλὴν ἐκπαιδεύω μὲ εὐκολίαν.
Πολλοὺς δεσμεύω καὶ καταστρέφω,
Γεννῶ τὸ πάθος καὶ τὸ ἐκτρέφω.
Γυναῖκες κι' ἄνδρες, μικροὶ, μεγάλοι
Μὲ κωνηγοῦσιν ἐν παραζάλῃ.
Πολλοὺς τυφλῶν, πολλοὺς μωραίνω.
Ὅλιγους μόνον καλοὺς εὐφραίνω,
Τοὺς τὴν ἀξίαν ἐμοῦ καὶ χρῆσιν
Λογισαμένους μὲ νοῦν καὶ κρίσιν.
Ἐὰν εἰς τρία μὲ διαίρῃς,
Κ' ἔὰν εἰς ὄλα τοὺς τόνους θέσῃς,
Θὰ ἴδῃς πρῶτον μικρὸν τι ῥῆμα,
Μετὰ δὲ τοῦτο ἐν ὄρκου σχῆμα,
Καὶ ἄρθρον τρίτον θὰ θεωρήσῃς.
Μὲ ὄλα ταῦτα ἂν δὲν μὲ λύσῃς,
Ἄνάξιος μου θὰ ἦσαι φίλε.
Ἄν δὲ μὲ λύσῃς, τὴν λύσιν στείλε. Α.

ΣΗΜ. Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου αἰνίγματος ἀναβάλλεται εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖα δύο κεφάλαια τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι καθολικηρίαν ἔμοια;
- 2) Ποῖον εἶναι τὸ συντομώτατον κεφάλαιον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ;
- 3) Εἰς ποίαν χώραν ὑπῆγεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του;